

Kerkerbrief

van de Hervormde Gemeente Nieuwkoop

colo
fon

Redactie: Corrie Zoutendijk, Evert de Jong, Corry van der Kruk
Inleveren Kopij: Corrie Zoutendijk Chrysantenstraat 121, 2431 XJ Noorden. E-Mail
zoutendijk02@kpnmail.nl

De Kerkerbrief wordt gezien als welkome aanvulling op het Kerkerblad

Van de redactie	1
Eeuwigheidszondag	1
Meditatie over prediker	2
Verslag Open Monumentendag 2024	3
Pelgrimstocht - Via Francigena	3
Pelgrimslied	5
Samen voor Oekraïne	5
40 jaar kerkerbrief	6
Vakantieoverzicht	6

VAN DE REDACTIE

Geachte lezers,

Voor u ligt de eerste kerkerbrief gereed in het 40e jaargang.

Meditatie

De meditatie gaat over het Bijbelboek Prediker. We leven in een onrustige tijd. Landen bewapenen zich. Natuurrampen vullen de kranten. De vraag is of zulke rampen te rijmen valt met een God die alles bestuurt? En waarom krijgt in het leven van mensen en volken het kwaad telkens de overhand en zijn onschuldigen het slachtoffer?

Verslag Open Monumentendag

Het spandoek met de tekst 'Welkom in de kerk!' was opgehangen, de Open Monumentenvlag gehesen, de koffie gezet en bijbeluitgaven tentoongesteld. De Delftse bijbel uit 1477, de Herziene Statenvertaling, de Naardense bijbel, de Groot Nieuws Bijbel uit 1972 en de NBV-vertaling uit 2021)

Pelgrimstocht - Via Francigena

Op een seniorenmiddag heeft Eveline de Jong verteld over haar voetreis van Amsterdam naar Rome. Hier een verslag van het

eerste deel haar reis tot aan Aosta in Noord-Italië

Pelgrimslied.

Op de pelgrimsroute van Amsterdam naar Den Bosch staat dit lied staat op een bord in de buurt van Vrouwenakker

Samen voor Oekraïne

Zaterdag 2 november was er een Regionale Avond in de Dorpskerk in Zevenhoven t.b.v. Kerk en Actie voor hulp aan kinderen in Oekraïne. werden allen welkom geheten, in het bijzonder de Oekraïense gasten.

40 jaar kerkerbrief

Bij het invullen van de jaargang in deze brief merkten we op dat dit alweer de 40e is. We hebben met een aantal mensen van het eerste uur gesproken. Waarom is deze kerkerbrief opgericht. Wie waren de eerste redactieleden van het eerste uur.

De Redactie.

Volgende uitgave:
december 2024

Kopij opsturen voor 2 december
2024 aan: Corrie Zoutendijk
e-mail

zoutendijk02@kpnmail.nl

EEUWIGHEIDSZONDAG

*God van leven, van licht,
als wij de namen noemen
van onze dierbare gestorvenen,
horen wij hun stem en zien wij het voor ogen:
zijn vertrouwde blik, haar karakteristieke gebaar,
hun kleine dagelijkse rituelen,
we bewaren ze als kostbare schat.*

*Als we hun namen noemen,
staan we erbij stil wie we voor elkaar mochten zijn,
wat we deelden aan vreugde en ook aan gemis.
Hoe we elkaar tot steun waren en wat is blijven liggen,
wat we liever anders hadden gezien of gedaan.
God, wij bidden om vrede met wat is en is geweest,
om vindingrijkheid als die vrede iets van ons vraagt.*

*Als we de namen noemen
van onze dierbare gestorvenen
beseffen we hoe kostbaar het is:
de dagen van ons leven die we delen onder de zon en in de schaduw.
Voor wie de rauw van verdriet voelt als een open wond,
bidden wij om zachtheid en om geduld,
om liefdevolle zorg van anderen om hun gemis heen.*

*Mensen van de dag zijn we,
kostbaar en kwetsbaar zo gaan we
samen met anderen aan de hand onze weg.
Wij bidden om uw zegen,
dat we elkaar behoeden en helpen leven met wat is.
Sterk in ons het vertrouwen,
voed onze veerkracht, dat wij de liefde voor het leven bewaren.
Neem ons bij de hand, keer ons ten goede, keer ons ten leven.
Amen*

MEDITATIE

Donkere raadsels

Er is een tijd geweest, waarin grote natuurkundigen zoals Christiaan Huygens, Newton en Leibniz bewust gelovige christenen waren. Bij hun wetenschappelijk onderzoek kwamen ze steeds meer onder de indruk van de schoonheid, de orde en de doelmatige en zinvolle zijde van de natuur. Alles wat zij ontdekten wees hen heen naar God die dit alles geschapen heeft. Voor hen bestond er geen spanning tussen geloof en wetenschap. Die tijd is voorbij. Niet alleen wetenschappers, maar wij allen hebben meer oog gekregen voor de donkere en bedreigende kant van de natuur. Op een mooie herfstdag kunnen we genieten van de schoonheid van de natuur. Maar als we bij thuiskomst op het journaal beelden zien van de verwoestingen die diezelfde natuur heeft aangericht, staan we verbijsterd. Waarom gebeurt dat? Kun je nog wel spreken van een goede schepping? Vallen zulke rampen te rijmen met een God die alles bestuurt? En waarom krijgt in het leven van mensen en volken het kwaad telkens de overhand en zijn onschuldigen het slachtoffer? Zulke donkere raadsels hielden Prediker al bezig eeuwen voor onze jaartelling.

Zij die geloven, haasten niet

"Uw hart haaste zich niet

om een woord voor Gods aangezicht uit te spreken.

Want God is in de hemel

en jij bent op de aarde" (Prediker 5:1)

Prediker wil daarmee zeggen: God is de Verhevene. Hij gaat zijn ongekende gang, vol donkere majesteit. En wij zijn beperkte mensen die er midden in zitten en het geheel niet kunnen overzien. Daarom moeten we niet overhaast bittere verwijten tot God richten.

Toch wuift hij niet alle lastige vragen naar Gods wereldbestuur weg. Integendeel. Hij stelt ze juist aan de orde in zijn boek. Hij valt met de deur in huis met de woorden: *"Alles is ijdelheid, lucht en leegte!"*. Of, een beetje huiselijker gezegd: Het is allemaal niks! Immers alle inspanning van mensen blijkt tevergeefs. Want:

Er is een tijd om te baren en een tijd om te sterven

Een tijd om af te breken en een tijd om te bouwen

Een tijd om te lachen en een tijd om te rouwklagen

Een tijd om te zwijgen en een tijd om te spreken

Een tijd van oorlog en een tijd van vrede

(Prediker 3)

Zo is het leven, vol onverzoenlijke tegenstellingen. Het ene is er nooit zonder het andere. De zonnige zijde niet zonder de wolken en de schaduw. Wat moeizaam is opgebouwd wordt weer afgebroken. Onze geboorte is onlosmakelijk verbonden met onze dood. De vrede wint het niet echt van de oorlog. Vreugde is nooit zonder tranen; op de achtergrond is er altijd een zweem van angst en verdriet. Soms liggen die beide uitersten, lachen en rouwklagen, zelfs verbijsterend dicht bij elkaar als onverwacht een donker lot mensen treft. En bovendien: We hebben die wisselende tijden niet in de hand. Ze komen over ons, zowel de tijd van de vreugde als de tijd van het rouwklagen, de tijd van de geboorte en de tijd van de dood. Moe-

ten we die wisselende tijden maar gelaten over ons laten komen, of is er een andere weg?

Als een ware zoon van Israël weet Prediker hoe de grote mannen van zijn volk met God spraken. Vol ontzag voor de Verhevene, maar tegelijk heel gedurfd. Zo waagt Abraham het om het voor de inwoners van Sodom op te nemen met de indringende vraag: *"Zou de Rechter van de gehele aarde geen recht doen?"* En hoewel Jeremia weet dat God altijd gelijk heeft, durft hij het toch aan om de rechtvaardigheid van Gods wereldbestuur ter discussie te stellen door Hem te vragen: *"Waarom gelukt de weg van de goddelozen en leven al wie trouweloos handelen zonder zorg?"*

De weg van het gebed

Ook bij het bidden moeten we onze woorden niet overhaast voor Gods aangezicht brengen. Ook dan moeten we ons voor ogen houden, dat God in de hemel is en wij op de aarde zijn. Want er is een oneindige afstand tussen de Eeuwige en ons. Maar tegelijk wil de Verhevene ons nabij zijn en trekt Hij met ons mee over de hoogten en door de diepten van onze levensweg. Op die weg moeten we leren met Hem te spreken. Met Hem die hoog woont en daardoor veel ruimer en wijder ziet dan wij beperkte stervelingen. Dan beseffen we hoe moeilijk bidden is. We weten niet hoe de zaken er voor staan bij de ander en in de wereld en wat daar het meest nodig is. Als we dat zouden weten, zouden we heel anders bidden. Maar ook dan, als we dat zouden weten, gaat ons bidden zo moeilijk over in een daad van begrijpen, van meeleven en helpen.

We hebben een levenslange weg te gaan om bidden te leren. En toch, onderweg met de Eeuwige, overkomt het ons tot onze verrassing, dat we net als de Emmaüsgangers de juiste woorden vinden en vragen: *"Blijf bij ons, want het is avond en de nacht valt in"*. Luther heeft die woorden uitgewerkt in zijn avondgebed.

Heer, blijf bij ons,

want het is avond en de nacht zal komen.

Blijf bij ons

en bij uw ganse kerk

aan de avond van de dag

aan de avond van het leven

aan de avond van de wereld.

Blijf bij ons

met uw genade en goedheid

met uw troost en zegen

met uw Woord en Sacrament.

Blijf bij ons

wanneer over ons komt

de nacht van beproeving en van angst

de nacht van twijfel en aanvechting

de nacht van de strenge bittere dood.

Blijf bij ons

in leven en in sterven

in tijd en eeuwigheid. Amen.

Dr. C. de Jong

VERSLAG OPEN MONUMENTENDAG 2024

Het spandoek met de tekst 'Welkom in de kerk!' was opgehangen, de Open Monumentenvlag gehesen, de koffie gezet en bijbeluitgaven tentoongesteld. (Van de Delftse bijbel uit 1477, de Herziene Statenvertaling, de Naardense bijbel, van de Groot Nieuws Bijbel uit 1972 tot de NBV-vertaling uit 2021) En verder werden er ook boeken over de historie van kerk en dorp uitgesteld. Deze keer met ansichtkaarten. De deur van de kerk kon open worden gezet! Ds. Prosman kwam met prachtige, nog met de handgemaakte bouwtekeningen van de restauratie van de kerk, welke tentoongesteld mochten worden. De architect was de heer Bob van Beek. Naast de kanselbijbel uit 1663 was er veel belangstelling voor de statenbijbel met platen van Gustave Doré uit 1870. Deze bijbel was opgedragen aan koningin Sophie en bestaat uit 2 delen. De Gemeente

kreeg deze bijbel in 1919 van burgemeester H.B. Onderwater. De oude kanselbijbel kreeg de kerk in 1822 van onze toenmalige voorganger. (ds. H.Th. Roskes) Ook een prachtig geschenk! In 2008 werd deze bijbel vakkundig gerestaureerd door dhr. Peter Blok uit Moerkapelle. Verder was er belangstelling voor het schilderij van Dirk van der Laan (naar J. Beestra(a)

ten). Mevr. Gerda van der Laan was zelf aanwezig met enkele familieleden, dhr. Wim en mevr. Rita van der Lee-de. Speciaal overgekomen uit Geldermalsen. Wim is een broer van Huib, ons welbekend, nu woonachtig in Denemarken. Dhr. Van der Leede heeft nog het orgel bespeeld, evenals dhr. Rijfers uit de Stortenbekerstraat. Er waren ook bezoekers uit de ons omringende dorpen o.a. uit Zegveld, Zevenhoven, Alphen en Langeraar. Mooi, als mensen de gelegenheid aangrijpen om even binnen te lopen. Zo heeft men b.v. vele malen langs de kerk gevaren, maar nog nooit een stap binnen gezet. Het was deze zaterdag prachtig weer om er op uit te gaan. Al met al een dag om dankbaar op terug te zien.
Arie van Blaaderen.

PELGRIMSTOCHT - VIA FRANCIGENA

Voor de Corona pandemie heb ik in de kerk al een en ander verteld over onze reis vanaf Amsterdam. We liepen in dagtochten door het gebied waar we wonen richting zuiden naar 's Hertogenbosch. Over smalle wegen, met pontjes rivieren over en zig-

zaggend door de heu- richting rivier de Maas. Als er water is, zijn er ook veel muggen. In het tweede deel liepen we door de Peel, waar even tevoren noodweer was geweest met veel storm en hagel.

Het gebied zag er gehavend uit en de zandpanden stonden nog vol water wat het lopen niet makkelijk maakte.

Vanaf het begin van de tocht wat we in etappes liepen was dit trainen voor de vierdaagse. Maar hoe dichter we bij Maastricht kwamen bedachten we om dan maar naar Reims te lopen. Je kunt altijd met de trein nog terug. Die gedachte verliet ons snel want het wandelen nu door België beviel goed zo langs de Maas. Via Luik, Hoei, Andenne, Namen, Anhee, Givet, Rocroi. Langs 't Canal de l'Aisne á la Marne, kilometers in de zon met soms

zere voeten, en die rugzak op de rug. Waar slaap je? Er staan adressen in ons route pelgrimsboekje en die bel je dan op. Soms wordt er niet opgenomen, maar

we hebben altijd onder 'n dak geslapen, bijv. in een pastoraal centrum, privé adres, klein huisje speciaal voor pelgrims (de sleutel te halen bij de plaatselijke supermarkt). Tja en een ei kook je gewoon in de waterkoker. Verder en de overnachtingsplekken zijn soms heel bijzonder. In een 17e eeuwse houten vakwerkhuis, met veel kamers in allerlei kleuren. Soms werden we uitgenodigd met het gezin mee te eten wat 'n geweldige ervaring was. Een andere volgende slaapplek was in een oud schooltje met 2 veldbedden, geen douche, alleen een kraantje bij het toilet met koud water.

Doorlopen en het wandelen valt niet altijd mee. Mijn wandelmaatje valt in Maranville en kan niet meer overeind en zo belanden we met een Franse ambulance in het Franse ziekenhuis in Chaumont. Engelse taal waren de doctoren en verpleegkundigen niet machtig. Met handen en voeten konden we duidelijk maken wat er was gebeurd en wat er aan de hand was: Haar arm was uit de kom geschoten en er bleek een scheurtje in de bovenarm. Zo werd ik ineens privé verpleegster, rugzakken draagster, begeleidster van mijn vriendin. Met de trein gingen we terug naar Reims, waar mijn auto stond en zo door terug naar huis.

Een half jaar later hebben we de route vanaf Langres weer opgepakt. Met de auto erheen gereden overnachtten we in een klooster. In het dorpje Dampierre-sur-Salon hebben we bij de vrouwelijke burgermeester van het dorp overnacht. Het onthaal was allerhartelijks en hartverwarmend.

Daarna ging het richting Besançon. Daar aangekomen

hebben we een dag rust genomen en de stad bekeken. Toen door naar Pontarlier en zo verder door naar de Zwitserse grens om op 9 mei in Lausanne aan te komen. Daar hebben we in een hotel overnacht, na zo veel dagen is het fijn om een

eigen kamer met badkamer te hebben en je kleren een lekker sopje kunnen geven.

Het wandelen langs het meer van Geneve is een ervaring op zich. Het is heel mooi om vanaf de wijnvelden over het meer te kijken.

Ook nu sloeg het noodlot toe. De schoonvader van mijn vriendin kwam te overlijden en wij moesten de tocht staken en terug naar huis gaan. Zo namen we de boot van Montreux naar Lausanne, vandaar met de trein naar Dijon. Er was een staking van de Franse spoorwegen, dus eindelijk aan het einde van de dag met de bus naar Langres. Vandaar met de auto naar huis.

In tijd daarna maakten we plannen om de tocht weer te vervolgen, toen we tot haast werden gemaand om op te schieten. De bergpassen zijn maar een aantal maanden van het jaar open en na half september is het erg guur en nat en glad daarboven. Een maand later is de pas gesloten.

Op 1 september 2018 vervolgden we de reis vanaf Montreux via de Sint Bernardpas naar Aosta in Italië. Het eerste deel van de reis ging langs kastelen en druivenvelden. We wonden er al aan om bij vreemden mogen overnachten. We hebben gegeten samen paters, waarvan een zijn levensverhaal aan ons vertelden dat hij was "geroepen" te zijn om priester te worden.

In Mautique konden we in de kelder van de pastorie terecht alles was goed er was meestal een douche.

We naderen de Grote Sint Bernardpas en hebben nog 'n paar zware tochten voor de boeg, erg steile paadjes o.a. met wortels, waar 'n geel vierkant de weg/route aangeeft erg moeizaam en komen via 'n groot stuwmeer in de regen aan op de Pas (van te voren gebeld) en een

warm welkom door een van de paters. Zo'n ontvangst waarbij je naam wordt genoemd is na zo'n zware tocht erg emotioneel. In de "Hospice" worden als sinds 1200 pelgrims opgevangen en dat is bewaard gebleven. Het is een groot gebouw, kelder voor de bergschoenen en op de 3e etage de kamers voor de pelgrims. Om 18.15 uur de mis en om 19.15 uur diner waar we aan lange tafels met ongeveer 30 personen met elkaar eten en elkaar ontmoeten. Zo mooi!

We zaten naast 2 Nederlandse bergbeklimmers die aan het acclimatiseren zijn i.v.m. de hoogte.

Het is rond het vriespunt maar droog.

Volgende dag naar Aosta in Italië. Het eerste deel van de weg niet begaanbaar. Het was koud, glad en mistig. Ons werd afgeraden dat te voet te doen. Een stukje met de bus gegaan tot de weg begaanbaar was. Maar was een mooie plaats is Aosta

Toen kwam de Corona....!

En in Italië vooral in het noorden, zijn er vele mensen aan overleden.

Pas in april 2022, vervolgde we de tocht van Pavia met als einddoel Lucca in 3 weken.

Het werd een prachtige tocht door de Po vlakte met een bootje over de Po, die erg laag stond. Wat waren we blij dat we weer verder konden.

Wandelen bij kloosters en in kloosters mochten slapen, prachtige stadjes door zwerven en als ontbijt croissant en veel cappuccino gedronken.

Heerlijk Italiaanse spaghetti gegeten, langs de kust, de marmer groeven en dan aankomen in Lucca.

Een prachtige omuurde stad, en ontmoeten we daar onze mede pelgrims. Echt-paar uit Australië, zus en broer uit Amerika, een Fransman, een Nederlands stel en wij om dan met elkaar 's avonds op een terras te dineren met elkaar en het uitwisselen van de tocht omdat voor velen

Lucca een stopplaats of enkele dagen rust betekende.

Ook wij hadden een prachtige soms moeilijke tocht over de Apennijnen volbracht en na 2 dagen terug om de stad van Puccini te bekijken huiswaarts te keren.

Wie weet wanneer we dat laatste stuk gaan lopen van Lucca naar Rome?

In augustus 2022 bleek mijn vriendin kanker te hebben!

Wat was dat een verdriet. De prognose slecht. We hebben haar getroost, bijgestaan en kaarsjes voor haar opgestoken.

Pelgrimsgebed van Amanda Strydom
(Songtekst vertaald uit Zuid-Afrikaans)

Vader God u kent mijn naam
Mijn binnenkant, heel mijn bestaan
Mijn grootspraak en mijn klein verdriet
Mijn hang naar alles wat verschiert.
U kent mijn angsten en mijn hoop
Het pad dat ik zo bloots'voets loop
Het pad hebt u allang bereid
U maakt het pad voor mij gelijk.

. Refrein:

Alle pelgrims keren huiswaarts
Elke zwerver komt weer thuis
Ik verdwaal steeds in de wereld
Zoekend naar uw veilig huis

In de periode 2022—2023, na 6 chemo kuren, chemo tabletten en immuuntherapie kwam zij in redelijk goede conditie zodat we plannen konden maken om de tocht tot een einde te brengen

Wat waren we dankbaar voor haar leven en dat we toch konden afreizen. Zo gingen we op de dinsdag na de Pasen 2023, samen met onze partners naar Italië. 4 weken waren er uitgetrokken om onze Pelgrimstocht af te maken en zodoende samen in Rome ons Testimonium in ontvangst te mogen nemen. Onze partners stonden ons bij en brachten de zware rugzak mee die zij niet meer kon dragen.

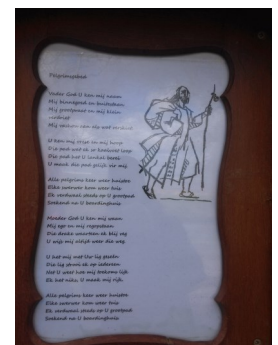

Dit hebben we volbracht met Gods kracht en nabijheid!
Eveline de Jong

Moeder God u kent mijn waan
Mijn ego en mijn recht staan
De draken waar tegen ik blijf vechten
U wijst mij altijd weer de weg.
U hebt mij met uw licht gezegend
Dat licht strooi ik op iedereen
U weet hoe mijn toekomst is
Ik heb niks, U maakt mij rijk.

. Refrein:

Alle pelgrims keren huiswaarts
Elke zwerver komt weer thuis
Ik verdwaal steeds in de wereld
Zoekend naar uw veilig huis 2x

YouTube: https://youtu.be/ftSx8W_2w0

SAMEN VOOR OEKRAÏNE

Zaterdag 2 november was er een Regionale Avond in de Dorpskerk in Zevenhoven t.b.v. Kerk en Actie voor hulp aan kinderen in Oekraïne. Al voor de bijeenkomst begon, zong Chapter4 enkele liederen (Hoe groot zijt Gij en Groot is uw trouw, o Heer). We werden allen welkom

geheten, in het bijzonder de Oekraïense gasten.

Op 4 schermen werden filmpjes over de toestand in het door oorlog geteisterde land vertoond. Het is een zware opgave om nu Kerk te zijn, om er te zijn voor de kinderen, de jongeren. Maar ook voor de ouderen, die in angst le-

ven. Velen zijn op de vlucht geslagen. Familieleden dienen in het leger. Father Vitalii Martsyniuk wil waar mogelijk de mensen bijstaan. Zijn woorden werden voor ons vertaald. Kerk in Actie steunt Ukrainian Education Platform. UEP is een betrouwbare partner, die veel goed werk doet. De 19 jarige Antastasiia vertelt haar belevenissen, zij kan studeren, maar haar vader en oudere broer dienen in het leger, kennissen zijn al gesneuveld. Toch mag zij getuigen van het Evangelie: Vrees niet, Ik met u al de dagen. Chapter4, uitgebreid met een toetsenist, zingt o.a. Ik hef mijn ogen op naar de bergen en Als een hert dat verlangt naar water, Bridge over troubled water en Toekomst vol van hoop.

Men gaat ons voor in gebed, gevolgd door het lied: Zegen ons. Nataliia heeft een kado, al is het klein en symbolisch, een tol. Ze hoopt, dat de kinderen straks weer ontspannen kunnen spelen in haar land. De Oekraïense gasten, waaronder enkele jongeren, zongen zelf ook nog een lied. Men is dankbaar voor alle steun, die zij mogen ontvangen, om er te kunnen zijn voor de ander. Tot slot klinkt het lied: Ik bouw op U mijn Schild en Verlosser.

Vergeet de kinderen in Oekraïne niet.

Kerk in Actie. Bankrekening NL89 ABNA 0457 457 457 o.v.v. Kinderen in Oekraïne.

www.kerkinactie.nl/oekraïne

Arie van Blaaderen

40 JAAR KERKBRIEF

Bij het invullen van de jaargang in deze brief merkten we op dat dit alweer de 40 e is. We hebben met een aantal mensen van het eerste uur gesproken. Waarom is deze kerkbrief opgericht.

Dit was in 1984 in de tijd dat Johan Wegerif predikant in Nieuwkoop was. In het kerkblad mochten gemeente een beperkte hoeveelheid informatie insturen, terwijl er behoefte was aan extra informatie naar de gemeente toe. Dit was een tijd waarin de kerk werd gerestaureerd. De preekstoel en orgel van plaats werden gewisseld.

Via de kerkbrief werd de gemeente op de hoogte gehouden wat er allemaal gebeurde. Vooral omdat met de restauratie van de kerk een aanvang was genomen. Er werden een PC en een stencilapparaat aangeschaft.

De eerste redactieleden waren ds. Johan Wegerif, scriba Nico Stam en Gijs Verbeek. Gijs deed het drukwerk en het inbinden. Met een eigengemaakt nietapparaat werden de boekjes netjes gevouwen en op de rug dubbel geniet in A5 formaat. Hij was die tijd en in de jaren daarna zo vaak in de kerk te vinden zodat de ruimte achter de kansel "het hok van Gijs" werd genoemd.

Mij is verteld dat er zo veel papier werd verbruikt dat de hoeveel niet in dozen maar in pallets werd geteld. Je merkt al, dit is ver voor het 'papierloze tijdperk. Internet 'was alleen bij grote bedrijven in gebruik, net als e-mail.

In de tijd dat ds. Wim van Mourik predikant in Nieuwkoop was bestond de redactie een tijdje uit Ds. Wim van Mourik, Liesbeth van Leeuwen en Gijs Verbeek. De avonden van overleg werden als heel creatief en prettig ervaren. Na het vertrek van ds. Van Mourik vertrok daarna ook Liesbeth en stond Gijs er alleen voor. Maar hij stond voor de kerkbrief en bleef stug volhouden. Tijdens een kerkenraadsvergadering is besloten dat hij versterking moest krijgen. Om Gijs bij te staan hebben

Zegert van der Lingen en ikzelf redactionele taken op zich genomen.

In de jaren daarna zijn er enkele redactie wisselingen geweest. Niet heel veel maar toch hebben verschillende mensen hieraan meegewerkt. Ds. Scherf zelf was ook sterk hierbij betrokken. Later hebben ook Kors-Jan Punt, Ruud Stam en Cock van der Kruk tot de redactie behoord. Corry heeft destijds het stokje van haar overgenomen man Cock overgenomen.

Als we terugkijken is de kerkbrief in al die jaren veranderd, qua inhoud en van vorm. Wat is gebleven is het enthousiasme van de redactieleden.

Evert de Jong

Tekening hoe de kerk er na de restauratie ging uitzien

Kerstvakantie	21 december 2024 t/m 5 januari 2025
Voorjaarsvakantie	22 februari t/m 2 maart 2025
Meivakantie	26 april t/m 4 mei 2025
Zomervakantie	19 juli t/m 31 augustus 2025